

РЕШЕНИЕ

№ 1392

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 108-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА
КЪНЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА В. МАРТИНОВА
като разглежда докладваното от МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА КЪНЕВА
Административно наказателно дело № 20231110205801 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е въз основа на жалба на „*****“ ЕООД с ЕИК ***** чрез адв. д.п. срещу наказателно постановление № 22-2300100/31.03.2023 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – София, с което на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) на дружеството - жалбоподател е наложено имуществена санкция в размер на 3 500 /три хиляди и петтсотин/ лева за нарушение на чл. 40, т. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредба № 2/22.03.2014 г.).

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на наказателното постановление и се моли за неговата отмяна. Излагат се доводи, че в АУАН е посочено, че нарушението е извършено на 23.02.2023 г., а е констатирано на 24.02.2023 г., като посочването на две отделни дати не позволява установяване кога всъщност е извършено нарушението, а отделно от това по този начин не може да бъде извършена преценка относно спазването на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Твърди се, че нарушението е описано неясно и неточно, липсват доказателства за неговото авторство, както и че не е конкретно посочено мястото на нарушението. Посочва се, че към 23.02.2023 и 24.02.2023 г. на обекта освен „*****“ ЕООД СМР са извършвали и други дружества, поради което субектът на отговорността е

неправилно определен. Посочва се, че грубият строеж е бил завършен преди проверките, въпреки, че обектът не е бил предаден на строителя, то „*****“ ЕООД е имал готовност за предаване и към инкриминираната дата жалбоподателят не е имал задълженията на строител по отношение на сградата, както и че неговите работници са извършвали дейности около сградата, а именно изнасяне на инвентар и ненужни материали. Оспорва се размерът на наложената имуществена санкция. Твърди се, че задължение за осигуряване на ЗБУТ е на строителя, а не на подизпълнителя, поради което неправилно за констатираното нарушение е наказан жалбоподателят. От съда се иска отмяна на обжалваното НП, алтернативно намаляване размера на наложената имуществена санкция.

В съдебно заседание жалбоподателят – редовно призован се представлява от адв. П., надлежно упълномощен, който моли за отмяна на обжалваното наказателно постановление, алтернативно за намаляване на размера на наложената санкция. Намира, че е налице разминаване в констатациите в акта за спиране и в АУАН, като едва в съдебно заседание свидетелят – актосъставител посочва, че освен на седма етажна плоча не е имало обезопасяване и на други етажни плочи. Посочва, че обектът е бил завършен до степен „груб строеж“, както и че към момента на проверката СМР са се извършвали от работници на други дружества, а не на дружеството-жалбоподател. Счита, че жалбоподателят не е имал вина за случилото се.

Въззиваемата страна се представлява от юрк. Тодоров, който намира жалбата за неоснователна. Посочва, че от свидетелските показания е установено, че на 23.02.2023 г. на обекта са били заварени работници на дружеството-жалбоподател, които са били проверени и е установено, че същите имат трудови договори, поради което и не са отразени в АУАН. Счита, че с оглед настъпилата злополука завършила със смъртта на един работник наложената санкция не може да е минимална. Застъпва тезата, че задължението за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд е било на жалбоподателя и на възложителя. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като извърши анализ на събраните по делото доказателствени материали по отделно и в тяхната съвкупност намери следното от фактическа страна:

На 23.02.2023 г. във връзка с постъпил сигнал от органите на МВР за инцидент с пострадало лице свидетелката Ш. Ш. Х. – главен инспектор в ДИТ- София град и нейни колеги посетили строеж – „*****“, находящ се в УПИ VIII-*****, кв. 510, м. „Дружба-Разширение“, район „Искър“ по плана на гр. София. На място свидетелката установила, че строежът се изгражда от „С.“ ЕООД, а пострадалото лице било служител на дружество „П. – К“ ЕООД, което изпълнявало дейности във връзка с топлоизолация на проверявания обект. За извършването на строежа на 14.02.2022 г. бил сключен договор за изпълнение на строителни и монтажни работи между „С.“ ЕООД като възложител и „*****“ ЕООД като изпълнител. Във връзка със сключения договор на същата дата било подписано и споразумение за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд и управление на околната среда при работа на обекти на „С.“ ЕООД, изрично касаещо горепосочения строеж.

Тъй като на 23.02.2023 г. на обекта се извършвали процесуално-

следствени действия от служители на МВР и посещението на служителите на ДИТ- София било в тъмната част на денонощието, то на следващия ден- 24.02.2023 г., рано сутринта свидетелката и нейни колеги извършили второ посещение на строежа. Свидетелката установила, че отворът на асансьорната шахта на кота 19,95 – седма етажна плоча не е обезопасен чрез парапети, ограждения или здраво покритие, които да понесат съответното натоварване. По отношение отворите на асансьорните шахти на кота 0 до кота 17,10 /шести жилищен етаж/ били обезопасени чрез един или два парапета, монтирани на метален винт, които не били достатъчно стабилни. С оглед тези констатации свидетелката Х. издала акт за спиране, с който спряла извършването на строителни и монтажни работи на обекта, с изключение на дейностите, свързани с обезопасяване на отворите на асансьорните шахти до отстраняване на нарушението по чл. 40, т. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

По време на двете посещения от страна инспекторите на ГИТ- София установили на място работници на дружеството - жалбоподател.

С протокол от 28.02.2023 г., подписан от представители на „С.“ ЕООД и дружеството-жалбоподател „*****“ ЕООД последните удостоверили обезопасяването на вътрешните конструктивни отвори с изключение на този, находящ се на 7 етаж и сутерена на сградата, поради неприключване на следствените действия към 28.02.2023 г.

С оглед констатираното на 24.02.2023 г. нарушение на чл. 40, т. 1 Наредба № 2 от 22.03.2004г. свидетелката Ш. Х. съставила срещу „*****“ ЕООД и в присъствие на представил на дружеството акта за установяване на административно нарушение № 22-2300100/15.03.2023 г. Актът бил предявен за запознаване на представителя на „*****“ ЕООД, който го подписал без възражения. Такива постъпили на 22.03.2023 г.

Като счел депозираните възражения за неоснователни директора на дирекция „Инспекция по труда“ – гр. София издал обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл. 413, ал.2 от наложил на „*****“ ЕООД имуществена санкция в размер на 3 500 лева.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена след анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, а именно показанията на свидетеля Ш. Ш. Х., заповед № 3-0693/15.08.2022 г., заповед № ЧР-1744/20.12.2022 г., заповед № ЧР-462/28.01.2014 г, всичките на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, длъжностни характеристики за длъжността „главен инспектор“ и „директор“ на дирекция „Инспекция по труда“, протокол за извършена проверка № ПР2307114/15.03.2023 г., акт за спиране на СМР от 24.02.2023 г., протокол за установяване състоянието строежа от 28.02.2023 г. страници от договор за изпълнение на СМР от 14.02.2022 г., споразумение за съвместно осигуряване на ЗБУТ от 14.02.2022 г.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелката Ш. Ш. Х. тъй като същите са последователни, логични и информативни, без вътрешни противоречия, като в тях свидетелят излага своите преки и непосредствени възприятия относно извършването на проверката, констатираните факти и установеното нарушение т.е. показанията на свидетелят се явяват източник на пряка доказателствена информация по случая и затова съдът ги кредитира изцяло. Показанията на свидетелката относно липсата на обезопасяване на

отвора на асансьорната шахта на седма етажна плоча /кота 19,95/ се подкрепят напълно от писмените доказателства – идентични факти са отразени в протокола от извършената проверка, акта за спиране на СМР, а се потвърждават и от отразеното в протокола за установяване състоянието строежа от 28.02.2023 г., подписан от представители на „*****“ ЕООД и „С.“ ЕООД, в който е отразено, че констатираните необезопасявания на конструктивните отвори са отстранени и отворите са обезопасени, а обезопасяването на отвора на седма етажна плоча ще бъде извършено след приключване на следствените действия.

Съдът кредитира писмените доказателства, приети по делото, тъй като същите допринасят за установяване на релевантната фактология. По делото са представени единствено първа и последна страница от договор за изпълнение на СМР, сключен на 14.02.2022 г. между възложителя „С.“ ЕООД и изпълнителя „*****“ ЕООД, видно от които е обаче, че се касае за СМР, извършвани именно в обекта, който е бил проверен от свидетеля Х.. Самият жалбоподател в жалбата твърди, че предвет на договора е изграждането на сградата до етапа „груб строеж“. Видно от споразумението от 14.02.2022 г. е, че е между същите две дружества е постигната договореност за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работещите на обекта.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

В настоящото производство районният съд следва да провери изцяло законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът извърши дължимата проверка и констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи. Съгласно чл. 416, ал.1 от КТ актовете за нарушения на трудовото законодателство се съставят от държавни контролни органи, каквито съгласно чл. 399, ал.1 от КТ са ИА „Главна инспекция по труда“ и нейните подразделения, включително Дирекция „Инспекция по труда“ – София, чийто служител – главен инспектор Ш. Х. е съставила процесния АУАН. На следващо място видно от т. 4 от заповед № 3-0693-15.08.2022 г. на изпълнителния директор на ГИТ директорите на Дирекции „Инспекция по труда“ са оправомощени да издават наказателни постановления. Същевременно със заповед № ЧР- 1744/20.12.2022 г. лицето, издало обжалваното наказателно постановление Ивелина Йотова е назначена на длъжност директор на дирекция „Инспекция по труда“ – София, следователно тя е била компетентна да издаден процесното НП.

Съдът намира, че АУАН и НП съдържат всички реквизити, посочени съответно в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като при издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Нарушението е описано ясно, точно и

недвусмислено, като му е дадена съответстваща на фактическото описание правна квалификация. Съдът намира, че е налице претендираната от жалбоподателя неяснота относно датата на извършване на твърдяното нарушение. Изрично както в АУАН, така и в НП е посочено, че на жалбоподателя е вменено, че е извършил нарушението на 23.02.2023 г. Самата обстоятелствена част не създава неяснота относно това обстоятелство, още повече в самата жалба е посочено, че според АУАН и НП нарушението е извършено на 23.02.2023 г., а е констатирано на 24.02.2023 г. Следователно самият жалбоподател ясно е възприел, че му се вменява извършване на нарушението на първата дата. Няма никаква пречка едно нарушение да е извършено на една дата, а да е констатирано на друга и това обстоятелство по никакъв начин не затруднява и не ограничава защита на лицето, което се твърди да го е осъществило.

Не може да бъде споделено и възражението, че не е конкретно посочено мястото на извършване на нарушението, напротив, същото е дефинирано ясно и еднозначно, посочено е къде се намира строеж „*****“, а именно в УПИ VIII-*****, кв. 510, м. „Дружба-Разширение“, район „Искър“ по плана на гр. София.

На следващо място не съществува никакво затруднение при преценката дали са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Актът е съставен на 15.03.2023 г., по-малко от месец след извършване и установяване на нарушението, а НП е издадено на 31.03.2023 г. – две седмици след съставяне на АУАН.

Разпоредбата на чл. 40, т. 1 от Наредба № 2/22.03.2014 г. изисква отворите в строителни и конструктивни елементи (стени, етажни плочи, покриви и др., които създават опасност за падане от височина да се обезопасяват чрез парапети, ограждения или здраво покритие, които да понесат съответното натоварване. Същевременно разпоредбата на чл. 16, т. 1 б. „б“ от Наредба № 2/22.03.2014 г. гласи, че „строителят осигурява комплексни ЗБУТ на всички работещи, вкл. на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на тази наредба“. Безспорно жалбоподателят има качеството „строител“ - не се спори, че той е страна /изпълнител/ по договор за СМР от 14.02.2022 г., сключен със „С.“ ЕООД, а дори в самата жалбата е посочено, че договорът касае изграждане на сградата в груб строеж, който към датата на нарушението не бил предаден на възложителя. Едновременно с това жалбоподателят има и качеството „работодател“ по смисъла на параграф 1, т. 10 от Наредбата. Неоснователно е възражението, че по време на двете проверки на място не е имало работници на дружеството-жалбоподател, тъй противното се установява от свидетеля Х.. Нещо повече, по делото са приложени обяснения от работник на дружеството-жалбоподател /кранист/, в които потвърждава, че на датата на инцидента – 23.02.2023 г. е изпълнявал трудовите си задължения на процесния строеж.

По делото се установи, че към дата 23.02.2022 г. отворът на асансьорната шахта на кота 19,95 /седма етажна плоча/ не е бил обезопасен по посочения в чл. 40, т. 1 от Наредба № 2/22.03.2004 г. начин, с което от обективна страна дружеството-жалбоподател е осъществило състава на вмененото му нарушение. Доколкото отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна, то въпросът за вина не следва да се поставя.

Нарушението не може да се квалифицира като маловажно по смисъла на

чл. 415в от КТ, тъй като нарушението не е отстранено веднага след констатирането му, а отделно от това е налице злополука със настъпила смърт на работник.

Процесното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните нарушения от този вид, поради което чл. 28 от ЗАНН е неприложим.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от КТ „Работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв.“. По отношение размера на наложената санкция – съдът отчита, че се касае за първо по ред нарушение за дружеството – жалбоподател, както и че то е формално по своя характер. Същевременно, не може да се пренебрегне обстоятелството, че именно липсата на обезопасяване по изискуемия в чл. 40, т.1 от Наредба № 2/22.03.2004 г. начин на отвора на асансьорната шахта е довела до сериозния инцидент с работник, завършил с летален край, а отделно от това са били застрашени животът и здравето и на останалите работещи на обекта. По тези съображения съдът намира, че наложената имуществена санкция в размер над минималния, но далеч под средния, а именно 3 500 лева, е обоснована и справедлива и наказателното постановление следва да се потвърди.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лева, поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал. 9 вр. ал. 2 т. 5 и чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2300100/31.03.2023 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, с което на основание чл. 413, ал.2 от Кодекса на труда на дружеството - жалбоподател „*****“ ЕООД с ЕИК ***** е наложена имуществена санкция в размер на 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 40, т. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

ОСЪЖДА дружеството-жалбоподател „*****“ ЕООД с ЕИК ***** да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. София сумата

от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____